

PROFWCH BOB PETH.

“ATHRAWIAETH BEDYDDIADAU.”

MEDDYLIA llawer, oblegid i Paul ddweyd “un bedydd,” nad yw yn iawn i fedyddio neb fwy nag unwaith. Ond camsynied mawr yw hyna, ag sydd yn cyfodi oddiar draddodiad ein tadau, y rhai ni wyddent y gwahaniaeth sydd rhwng yr “un bedydd” ag amryw weinyddiadau o'r cyfryw. Nid yw gweinyddiad yr ordinhad ar ddau berson yn gwneyd dau fedydd; ac, wrth gwrs, nid yw bedyddio dyn ddwywaith yn cyfansoddi dau fedydd, mwy na phan yw bedyddio dau berson. Bedyddiad yw un gweinyddiad o'r ordinhad, a “bedyddiadau” yw amrywiol weinyddiadau. “Athrawiaeth *bedyddiadau*,” ynte, sydd dan sylw; ac y mae arnom eisieu ei phrofi yn rhesymol ac yn ysgrythyrol. Yr ydym ni mor barod â neb i addef mai “un bedydd” a ddylai fod; ac yr ydym hefyd yr un mor barod i haeru fod mwy nag un yn cael ei arddel yn Nghymru yn y dyddiau hyn, a chan y rhai hynny sydd yn crochfloeddio “un bedydd.” A feiddiwn ni ddweyd mai “*un bedydd*” yw bedydd yr arwydd, bedydd y siampl, bedydd y daen, bedydd y droch, bedydd y bahan, bedydd y crediniol, a'r bedydd er maddeuant pechodau? Na, gwyddom er ys blynyddau bellach, nas gall llawer fod yn un.

Yn awr, gan mai “un bedydd” a ddylai fod, cawn chwilio allan pa fath un yw hwnw, fel y gallom farnu os ydyw yn fedydd a ellir weinyddu fwy nag unwaith ar yr un person. Dichon y bydd dywediad Pedr ar ddydd y Pentecost, yn ddigon i egluro dyben y bedydd. Dywedai efe, “Edifarhewch, a bedyddier pob un o honoch yn enw Iesu Grist, er *maddcuant pechodau*” (Act. ii, 38). Mae yn rhaid mae y bedydd yna a feddyliai Paul am dano, pan y dywedai “un bedydd,” ac nid un arall. Nid bedydd ydoedd i arwyddo maddeuant, ond i gael maddeuant trwyddo; a'r sawl a ufyddhâai i fedydd felly, a dderbynai faddenant pechodau gan Dduw, trwy ymateb cydwysbod dda yn y bedydd. Trwy ufyddhau i fedydd er maddcuant pechodau, neu gymmeryd ei “eni o dawfr ac o'r Ysbyrd,” yn unig y gall dyn fyned i mewn i deyrnas Dduw. Pan yn nheyrnas Dduw, nid oes achos i neb gael ei fedyddio, neu ei eni drachefn, am bob trosedd a wna: gwna y tro iado ofyn maddeuant y Brenin a'i gyd-ddeiliaid, canys y mae Mab y Brenin yn eiriol dros bob un yn y deyrnas. Ond pan na wnelo y deiliad felly, a thrwy hynny droseddu yn ormodol, mae yn cael ei furw allan i deyrnas y tywyllwch, sef i'r un sefyllfa ag oedd ynddi ar y cyntaf. Yn awr, golygwch fod ehwant ar y cyfryw i ymddarostwng eilwaith, a dymuniad ynddo i fyned i mewn drachefn i deyrnas Dduw;—pa fodd y gallai efe fyned? Ai megys lleidr, trwy ddringo lleoedd anghyfreithlawn, neu ynte trwy y drws, megys o'r haen? Os mai trwy y drws yr elai, fel pob dyn gonest, a fuasai hynny yn gwneyd yr un drws hwnw yn ddau ddrws? Ac os nad bedydd er maddeuant pechodau, neu “eni o

“sawfr,” yw y drws, pa beth all efo fod? Nid oes achos trafferting i ateb: canys nid yw gweinyddiad ddwy waith neu dair o fedydd, ar yr un person, ddim yn gwneyd ychwaneg nag “un bedydd,”—mwy nag ydyw credi yr un peth ddwy waith neu dair drosodd, gan yr un person, ddim yn gwneyd ychwaneg nag “un lludd.” Mae yn amlwg, yntw, y rhaid i ddyn gredu o’r newydd, a chymeryd ei fedyddio o’r newydd, cyn y gall fyned i mewn o’r newydd i deyrnas Dduw; ac os amcana ffordd arall, lleidr ac yspeiliwr yw, yr ail dro, megys y tro cyntaf.

Wedi dangos rhesymoldeb “athrawiaeth bedyddiadau,” cawn edrych yn mhellach i’r hyn a ddengys yr ysgrhythvrau yn ei chylch. Dywed Paul wrth yr Hebraid, er y dylent fod yn athrawon o ran amser, fod eisten dysgu iddynt pa beth yw “egwyddorion dechreuad ymadroddion Duw,” ac mai gwrthddrychau i fyw ar laeth oeddynt, yn llo bwyd cryf a allent gael, pe buasent gynnesin ag ef. Yna, ymresyma Paul fel hyn—“Am hynw, gan roddi heibio yr ymadrodd sydd yn dechreu rhai yn Nghrist, awn rhagom at berffeithrwydd; heb osod i lawr DRACHEFN sail i edifeirwch oddiwith weithredoedd meirwon, ac i ffydd toag at Dduw; i athrawiaeth BEDYDDIADAU, ac arddodiad dwylaw” (Heb. vi, 1, 2). “A hyn a wnewn,” meddai efo, “os caniatâ Duw; canys,” medd efo etto, gan ddangos y perygl, “amhosibl yw i’r rhai a oleuwyd unwaith, ac a brofasant y rhodd nefol, ac a wnaethpwyd yn gyfranogion o’r Ysbyrd Glân, ac a brofasant ddaionus air Duw, a nerthoedd y byd a ddaw; ac a syrthiant ymaith, ymadnewyddu drachefn i edifeirwch” (adn. 3—6). Os ydyw dyn yn agored i gael sail drachefn i edifeirwch a ffydd, paham lai i fedydd ac arddodiad dwylaw? Fe welir nad yw yn bosibl i rai sydd wedi derbyn bwyd cryf, ac yn gyrrhio wedi hynny, i ymadnewyddu drachefn; a’i bod yn bosibl i rai sy’n arfellaeth, i osod sail drachefn i edifeirwch, ffydd, bedydd, ac arddodiad dwylaw—ond mai gwell o lawer yw treio peidio, trwy fyned “rhagom at berffeithrwydd,” “gan fod yn hyderus yn hyn, y bydd i’r hyn a ddechrenodd yn och waith da, ei orphen hyd ddydd Iesu Grist.” Pob un o’r Saint nad ydynt yn caru athrawiaeth “bedyddiadau,” aed rhagddo fel y cyngbora Paul, rhag iddo gael ei droi allan o’r deyrnas, ac iddo sefyll y perygl o fethu ymadnewyddu er dyfod i mewn drachefn. Ac os oes rhai o’r byd am wrthwynebu yr athrawiaeth hon, bydded iddynt wneyd hynny ar dir rheswm ac ysgrhythyr, fel y gwypom ni pa le i edrych am y frwydr, er mwyn bod gerilaw.

J. D.

RHESYMAU PAHAM YR WYF YN SEFYLL DROS EGWYDDORION Y SAINT.

I. Y PETH cyntaf mewn cyfraith yw tyst: felly yr efenigyl, yr hon yw “perffaith gyfraith rhyddid.” Rhaid iddi hitbau gael tyst dros bob achos. Ond y golymiad yw, pwy swd yn dystion? A. Yr wyf i yn dyst trwy waled, clywed, a theimlo; am hynny, yr

hyn wrf yn wybod ydwyf yn dystiolaethu; sef fod Duw wedi dadguddio ei awyllys yn yr oes hon, a chodi profiwyd i sefydlu ei eglwys (Saint y Dyddiau Diweddaf) ar y ddaear, a bod y gweision o anfoniad ac mewn awdurdod. 2. Mae y Beibl yn dyst, yr hwn mae y bobl yn dweyd eu bod yn ei gredu; mae hwn yn son fod Duw am adferu pob peth yn y dyddiau diweddaf, yr hyn ni all fod heb adferu yr eglwys fel ag yr oedd yn y dechreuad. 3. Mae yr Ysbyrd Glân yn dyst; ond ni ellir cael hwn heb ufyddhau yn gyntaf. "Ni all y byd ei dderbyn," medd Crist; a dywedodd Pedr, "Nyni ydym ei dystion ef o'r pethau hyn, a'r Ysbyrd Glân lletyd, yr hwn a roddes Duw i'r rhai sy'n ufyddhau iddo ef."

2. Nid oes yr un genadwri neu gommisiwn, ond a bregethir gan y Saint; canys mae y commisiwn i'w ddarllen fel y canlyn:—"Ewch i'r holl fyd, a phregethwch yr efengyl i bob creadur." Nid oes yma neb yn cael ei anfon ond apostolion; a chan fod sectau yr oes yn gwadu bodoliaeth apostolion, nid oes ganddynt hwy oll neb i gychwyn i bregethu, yn ol y genadwri hon; am hynny dylent beidio pregethu, neu addef apostolion a phrophwydi yn yr eglwys, gan gefio hefyd "nad yw neb yn cymmyrd yr anrhydedd hwn iddo ei hun, ond yr hwn a alwyd gan Dduw, megys Aaron." Galwyd Aaron trwy brophwyd, sef Moses; felly hefyd y galwyd Timotheus "trwy brophwydoliaeth ac arddodiad dwylaw yr henuriaeth;" a chan nad oes ganddynt ysbyrd y brophwydoliaeth, pa fodd y dichen fod ganddynt gymmaint ag un pregethwr rhyngddynt, llawer llai eu holl athrawn yn weision i Crist? Hefyd, mae yn rhaid i'r gweision anfonedig bregethu i frenincedd ac archesgobion, offeiriaid a phregethwyr, yr un modd â'r annwiliolion; canys dywedodd Crist am bregethu i "bob creadur;" ac os oedd eisien pregethu i'r offeiriaid Iuddewig, mae eisien pregethu i bregethwyr ein gwlad ninnau.

3. Pe buasai Joseph Smith yn gau brophwyd, a'r Saint oll yn dweyllwr, nid yw hynny yn profi fod cymaint ag un o'r enwadau crefyddol eraill yn eglwys i Dduw: am hynny, nid ymdrech dangos fod y Saint yn gau a ddylent, ond dangos eu bod hwy yn wir eglwysi; ac yr wyf yn tybied fod hynny yn ddigon o waith iddynt am un flwyddyn, o leiaf.

Yma gosodaf gynllun o'r eglwys wreiddiol, i edrych a oes rhyw sect yn ein gwlad yn ateb i'r postread. 1. Rhaid cael ysbyrd y brophwydoliaeth, cyn y dichen neb fod yn dyst. 2. Rhaid cael tystion etholedig i sefyll dros y gwirionedd a ddysgir yn yr eglwys. 3. Rhaid cael yr eglwys yn un gymdeithas, ac ni all fod yn fwy nag un mewn unodd yn y byd. 4. Rhaid i'r tystion fod yn alluog i derfynu pob dadl, trwy dystio, Fel hyn y dweyd yr Arglywydd; am hynny, mae y gweision hyn yn gwybod pwy yw deiliaid bedydd, pa fath yw y dull, beih yw y dyben. &c.; ac nid yn unig yn y pwnc o fedydd, ond pob pwnc arall a fyddo anghenrheidiol i'r eglwys ei wybod. Pwy na ddymanai fod yn weled yn y tate eglwys â hon?

GWR CLOFF Y DEML.

Mawr mor enwog y mae'r hen wr cloff hyny a eisteddai wrth borth y deml, wedi myned yn y dyddiau hyn. Crybwyllir am dano yn mhob dadl ynghylch ffydd. Gosodir ef allan yn ddydny ffyddiog iawn mewn arian, ond nid mewn dim arall. Yr oedd mor ddifffydd â mynydd i dderbyn iechyd, os credwn yr hyn a ddyweda yr anwybodus. Mae yn rhesymol fod ganddo ffydd i dderbyn arian, onite ni arosai wrth borth y deml i'r dyben hyny; ond y cwestiwn yw, a oedd ganddo ffydd i dderbyn *iechyd*? Gofynwch i holl ddysgedigion yr oes, a dywedant, "Nac oedd." Eithr ymddengys fod Pedr, gydag Ioan, pan yn "dal sylw arno," ac yn gorchymyn iddo, "Edrych arnom ni," yn meddwl fod ganddo ryw beth heblaw ffydd arianog, oblegid nid oedd eisieu dal fawr sylw ar hono, am ei bod mor amlwg yn mhawb. Heblaw hyny, mae yn rhesymol i farnu fod cymmaint o gymhwysderau yn ngwr cloff y deml i dderbyn iechyd, ag oedd yn y gwr cloff arall o Lystra (Act. xiv, 9) i dderbyn yr unrhyw. Wedi i Paul "edrych yn graff" ar yr olaf, fe welodd "fod ganddo ffydd i dderbyn iechyd," a dywedodd wrtho, "Saf ar dy draed yn uniaawn." Felly Pedr yn mhorth y deml; wedi dal sylw neillduol ar y cloff arall, a chael cyfle i weled beth oedd ganddo, beiddiodd ddywedyd wrtho am gyfodi yn enw Iesu o Nazareth. Paham y sylwai y ddau apostol mor neillduol, a dim ond Paul â dyben yn hyny? a pha fodd yr arturiai un apostol, yn fwy na'r llall, i iacháu eu cloffion, heb eu bod, trwy y ddawn o "wahaniaeth ysbryd-geid," yn gwelod fod ffydd ganddynt? Trwy ffydd yn enw Iesu Crist yr iachawyd y ddau; ond os mai y cloff o Lystra yn unig a feddiannai ffydd, pa ragoriaeth oedd hyny iddo ef, os oedd y llall yn derbyn bendith heb ffydd? Os oedd dynion galluog i weithredu ffydd, yn derbyn iechyd hebddi, paham y dywedodd ein Harglwydd wrth dad y bachgenyn mud a byddar, "Os gelli di gredu, pob peth a all fod i'r neb a gredo? (Marc ix, 23). Y mae yn groes i reswm ac ysgrythyr i farnu nad oedd ffydd gan wr cloff y deml; o herwydd mae yr iechyd a dderbyniodd yn profi i'r apostol gael ei foddloni ynghylch ei ffydd, onide ni fuasai Duw yn ei fendithio, "canyis heb ffydd amhosibl yw rhyngu ei fodd Ef." Os caniateir mai yn ol ei ffydd y mae pob un yn derbyn, fe gredir fod ffydd hefyd gan y gwr cloff; ac os na allwn gredu hyny, fe'n "dychwelir fel tòn y môr, a hyny yn gyfiawn, am ryfygu cymmeryd dystawrwydd un rhan o ysgrythyr i withwynebu pendantsrwydd rhan arall. Henffych i'r amser pan gaiff hen wr cloff y deml ddangos ei hunan etto o flaen y rhai a wadant ei ffydd yn y dyddiau hyn, fel y canfyddont fod Crist yn un a'i air bob amser.

J. D.